

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

Är vi inte alla tiggare?

Rika eller fattiga ska vi "göra vad vi kan" när andra är i nöd.

Vilken härlig nyhet för oss, här på våra generalkonferenser. Bien hecho, Eduardo.

I det som skulle bli den mest häpnadsväckande stunden i hans tidiga verksamhet, stod Jesus upp i sin synagoga i Nasaret och läste följande profetiska ord av profeten Jesaja, enligt Lukasevangeliet: "Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att predika glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig för att ropa ut frihet för de fångna och syn för de blinda, för att ge de betryckta frihet."¹

På det sättet gav Frälsaren sitt första offentliga uttalande under sin messianska verksamhet. Men den här versen klaggjorde också att längs vägen till hans försoningsoffer och uppståndelse var Jesu första och främsta plikt som Messias att välsigna de fattiga, även de fattiga i anden.

Från första början av sin verksamhet älskade Jesus de fattiga och betryckta på ett enastående sätt. Han var son till två av dem och växte upp bland många fler av dem. Vi känner inte till alla detaljer om hans jordeliv, men han sa en gång: "Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget att vila huvudet mot."² Det var tydligen så att Skaparen

av himmel och jord "och allt som i dem är"³ var hemlös under åtminstone en del av sitt vuxna liv.

Under historiens gång har fattigdom betraktats som ett av människosläktets största och mest omfattande problem. Det uppenbara lidandet är vanligen fysiskt, men den andliga och känslomässiga skadan kan vara än mer nedbrytande. I varje fall har den store Återlösaren inte gett oss någon mer varaktig uppmaning än den att tillsammans med honom lyfta den här tunga bördan från folket. Som Jehova sa han att han skulle döma Israels hus hårt för att "rov från de fattiga finns i era hus.

Vad menar ni", utropade han, "med att krossa mitt folk och mala sönder de fattiga?"⁴

Författaren till Ordspråksboken gjorde det hela smärtsamt tydligt: "Den som förtrycker den arme smädar hans skapare" och "den som tillsluter sitt öra för den fattiges rop skall själv ropa utan att få svar."⁵

I vår tid hade Jesu Kristi återställda kyrka inte ens funnits i ett år när Herren befallde medlemmarna att "se till de fattiga och behövande och ge dem lindring så att de inte skall lida".⁶ Lägg märke till den befallande tonen

i skriftstället: "att de inte *skall* lida". Det är ord Gud använder när han menar allvar.

Med tanke på den enorma utmaning det är att rätta till orättvisan i världen, vad kan en man eller kvinna göra? Mästaren själv har gett oss ett svar. När Maria, innan Jesus förrådes och korsfästes, smorde hans huvud med en mycket dyrbar nardusolja, blev Judas Iskariot upprörd över lyxen och "grälade på henne".⁷

Jesus sa:

"Varför oroar ni henne? Hon har gjort en god gärning ...

Hon har gjort det hon kunde."⁸

"Hon har gjort det hon kunde!"

Vilken koncis formel! En journalist frågade en gång moder Teresa av Calcutta om hennes hopplösa uppgift att rädda de fattiga i den staden. Han sa att hon statistiskt sett utträttade absolut ingenting. Den anmärkningsvärda lilla kvinnan svarade att hennes arbete handlade om kärlek, inte statistik. Oaktat det överväldigande antalet människor *bortom* hennes räckvidd sa hon att hon kunde hålla budet att älska Gud och sin nästa genom att tjäna dem hon *kunde nå* med de resurser hon hade. "Det vi gör är bara en droppe i havet", sa hon vid ett annat tillfälle. "Men om vi inte gjorde det skulle havet ha en droppe mindre."⁹ Journalisten drog den stilla slutsatsen att kristendom uppenbarligen *inte* handlar om statistik. Han tänkte att om det blir mer glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga som ingen omvändelse behöver, är Gud tydligen inte särskilt intresserad av procentsatser.¹⁰

Så hur kan vi "göra det vi kan"?

En sak vi kan sluta med, som kung Benjamin lärde, är att undanhålla våra medel därför att vi tycker att de fattiga själva har skulden till sitt elände.

Kanske somliga *har* orsakat sina egna svårigheter, men gör inte vi andra precis detsamma? Det är väl därför den här kärleksfulle regenten frågar: "Är vi inte alla tiggare?"¹¹ Ropar vi inte alla på hjälp och hopp och svar på våra böner? Bönfaller vi inte alla om förlåtelse för fel vi begått och problem vi orsakat? Vädjar vi inte alla om den nåd som uppväger våra svagheter, den barmhärtighet som triumferar över rättvisan åtminstone i vårt fall? Inte undra på att kung Benjamin säger att vi *får* förlåtelse för våra synder genom att vädja till Gud som kärleksfullt svarar, men vi *behåller* våra synders förlåtelse genom att kärleksfullt hjälpa de fattiga som vädjar till oss.¹²

Förutom att visa barmhärtighet mot de nödställda bör vi också be för dem. En grupp zoramiter, som av de andra medlemmarna i deras församling ansågs som "orena" och "hölls för intet", drevs ut ur synagogorna "för att deras kläder var så torftiga". Mormon säger att de var "fattiga på den här

världens gods och även ... fattiga i hjärtat"¹³ – två omständigheter som ofta går hand i hand. Missionärskamraterna Alma and Amulek bemöter en sådan klandervärd förkastelse av de torftigt klädda genom att säga till dem att oavsett vilka förmåner andra förnekar dem så kan de alltid be – på sina åkrar, i sina hus, i sina familjer och i sina hjärtan.¹⁴

Men till just gruppen som själva blivit bortvisade säger Amulek: "Om *ni*, när ni har [bett] avvisar de behovande och de nakna och inte besöker de sjuka och lidande och inte ger av era ägodelar, *om ni har några*, till dem som står i behov – jag säger *er* ... då är er bön förgäves och till ingen nytta för er, och ni är hycklare som förnekar tron."¹⁵ Vilken förbluffande påminnelse att rika *eller* fattiga ska vi "göra det vi kan" när andra är i nöd.

Och nu, så att jag inte anklagas för att befrämja orealistiska globala socialprogram eller att jag stödjer tiggeri på gatan som en växande industri,

låt mig försäkra er om att min vördnad för principerna flit, sparsamhet, oberoende och ambition är lika fast som någon annan levande mans eller kvinnas. Vi förväntas alltid hjälpa oss själva innan vi söker hjälp från andra. Vidare vet jag inte exakt hur var och en av oss bör uppfylla vår plikt mot dem som inte alltid hjälper sig själva eller kan göra det. Men jag vet att Gud vet, och han vägleder er i lärjungeskapets kärleksfulla gärningar om ni samvetsgrant önskar och ber om och söker efter att hålla ett bud som han har givits oss upprepade gånger.

Jag talar här om svåra samhälleliga behov som sträcker sig långt utöver kyrkans medlemmar. Lyckligtvis är Herrens sätt att bistå våra egna lättare, alla som har möjlighet ska hålla fastelagen. Jesaja skev:

"Detta är den fasta jag vill ha:

Lossa orättfärdiga bojor ... släpp de förtryckta fria ... dela ditt bröd åt den hungrige, skaffa de fattiga och

bara sin extra kostym och sina extra skjortor utan också sitt enda par skor. "Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg när han [hasar igenom flygterminalen] och förkunnar frid, bär fram goda nyheter."²⁰ Mer än någon annan man jag känner har president Monson alltid "gjort det han kunde" för änkan, de faderlösa och de betryckta.

I en uppenbarelse 1831 till profeten Joseph Smith sa Herren att de fattiga en dag skulle få se Guds rike komma "med makt och stor härlighet till deras befrielse".²¹ Må vi hjälpa till att uppfylla den profetian genom att komma med den makt och härlighet vi har som medlemmar i Jesu Kristi sanna kyrka och göra det vi kan för att befria dem vi kan från fattigdomen som fångslar dem och förstör så många av deras drömmar, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

hemlösa en boning, kläd den nakna var du än ser honom."¹⁶

Jag bär vittne om underverken, både andliga och timliga, som kommer till dem som lever efter fastelagen. Jag vittnar om underverken som jag har upplevt. Jag har verkligen, som Jesaja skrev, ropat under min fasta och Gud har verkligen svarat: "Se, här är jag."¹⁷ Värdesätt denna heliga förmån åtminstone en gång i månaden och var så generösa som era omständigheter tillåter i ert fasteoffer och andra humanitära, utbildnings- och missionsnärddonationer. Jag lovar er att Gud kommer att vara generös tillbaka och de ni hjälper kommer att välsigna ert namn evinnerligen. Mer än 750 000 medlemmar i kyrkan fick hjälp förra året genom fasteoffer som handhas av hängivna biskopar och hjälpförningspresidenter. Det är ett stort antal tacksamma sista dagars heliga.

Bröder och systrar, en sådan här predikan kräver att jag öppet vittnar

om oförtjänta och oändliga välsignelser i mitt liv, både timliga och andliga. Liksom ni har jag ibland bekymrat mig över ekonomin, men jag har aldrig varit fattig, jag vet inte hur det känns att vara fattig. Vidare vet jag inte varför våra omständigheter varierar så mycket i fråga om födelse, hälsa, utbildningsmöjligheter och ekonomiska omständigheter, men när jag ser fattigdom bland så många så vet jag, att "förutan Guds nåd vore jag själv där".¹⁸ Jag vet också att även om jag inte är direkt ansvarig för att hålla reda på min broder, så är jag min broders broder, och eftersom Herren så rikt har välsignat mig vill jag nu dela med mig.¹⁹

I det sammanhanget vill jag ge president Thomas Spencer Monson en personlig hyllning. Jag har nu känt den mannen i 47 år och bilden av honom som jag ska älska tills jag dör är när han flög hem från det då ekonomiskt nergångna Östtyskland i sina tofflor eftersom han gett bort inte

SLUTNOTER

1. Luk. 4:18.
2. Matt. 8:20.
3. 2 Nephi 2:14; 3 Nephi 9:15.
4. Jes. 3:14–15.
5. Ords. 14:31; 21:13.
6. Se L&F 38:35; se också D&C 38:35.
7. Se Mark. 14:3–5; se också Matt. 26:6–9; Joh. 12:3–5.
8. Mark. 14:6, 8; kursivering tillagd; se också Mark 14:8 i den engelska upplagan av Bibeln.
9. Moder Teresa av Calcutta, *My Life for the Poor*, sammanst. av José Luis González-Balado och Janet N. Playfoot (1985), s. 20.
10. Se Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), s. 28–29, 118–119; se också Luk. 15:7.
11. Mosiah 4:19.
12. Se Mosiah 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Se Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; kursivering tillagd.
16. Jes. 58:6–7.
17. Jes. 58:9.
18. Tillskrivet John Bradford; se *The Writings of John Bradford*, sammanst. av Aubrey Townsend (1853), s. xliii.
19. Se "Så rikt har du välsignat mig", *Psalmer*, nr 149.
20. Jes. 52:7.
21. L&F 56:18; se också v. 19.